

ВІРНІСТЬ ЗЕМЛІ

Летять літа, мов злякані ті коні,
Що їх не зупинить і не догнать.
Здається, що життя — мов на долоні,
Але про все нелегко розказать.

Щось знову пригадалося дитинство:
Як мучився на цій землі святій.
Закарбувалася пісня материнська
Навічно в серці, в пам'яті моїй.

Пригадую весну у сорок п'ятім,
Як з фронту поверталися сини.
І плакала моя старенька мати,
Бо брат не повернувся із війни.

Куди б не закидала мене доля:
Чи на Урал, чи в іншій краї —
Я повертавсь назад, до свого поля,
Я присягався в вірності землі.

Та й долі кращої, скажу, мені не треба,
Хоч не минули ще біда і зло.
Коли ж я чую жайворонка в небі,
Вважаю, що на щастя повезло.

Тож наливайся, ниво колосиста,
Щоби село врожаїлось мое.
Хай лине ніжна пісня тракториста,
Ота, що сил у праці додає!

Микола МАРЧУК.

с. Дроздів.